

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Варна, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Дарина Ст. Маркова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Анета Н. Братанова Въззивно търговско дело
№ 20233001000636 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба на М. С. М. , подадена чрез адв. Я. и адв. З., срещу решение № 97/09.10.2023г., постановено по т.д. №126/2022г. по описа на Окръжен съд – гр . Добрич, с което съдът е отхвърлил предявеният от М. С. М. от с. Ф. Д., общ. Д., област Д., срещу „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД-гр. София, иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, вр. чл. 45, вр. чл. 52 ЗЗД за сумата от 150 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие настъпила смърт на М. С. М. починал на 29.08.2021г., в резултат на ПТП, настъпило на 21.08.2021 г., виновно причинено от водач на л .а. марка „ТОЙОТА - ЯРИС“, с рег. № ТХ 6276 АТ, застрахован по риска „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, ведно със сумата от 6 542 ,19 лв., представляващи лихва за забава начиная от 15.12.2021г. – крайната дата за произнасяне на застрахователя по застрахователната претенция предявена на 20.05.2021г., до датата на предявяване на исковата молба – 14.06.2022г. В жалбата се излагат оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Поддържа се, че съдът не е оценил в достатъчна степен релевантните, обективно съществуващи и установени по делото обстоятелства досежно полаганите от ищеца грижи към неговите деца, близките отношения между тях и преживяните от него болки и страдания. Ищецът е биологичен баща на М. М. и е изградил със същия близки и

сърдечни отношения като между баща и син. Намира обжалваното решение за постановено в противоречие с ППВС № 4/1961г. и разпоредбата на чл.52 ЗЗД, както и с установената по делото фактическа обстановка. Поддържа наведените с исковата молба твърдения във връзка с противоправността на деянието, вината на дееца, както и механизма на настъпване на процесното ПТП. Оспорва наведеното от застрахователното дружество възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо това да бъде постановено друго, с което искът да бъде уважен изцяло, ведно с присъждане на сторените в производството разноси, в т.ч. за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил писмен отговор от ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ ЕАД, чрез ю.к. Ю. К., с който се изразява становище за неоснователност на жалбата, с подробно изложени съображения за това. Намира обжалваното решение за правилно, законосъобразно и обосновано, поради което моли същото да бъде потвърдено. В допълнение излага, че дори и по делото да се приеме, че ищецът е биологичен баща на пострадалото лице, то това не е достатъчно за формиране на извод за претърпени от М. С. М. неимуществени вреди, изразяващи се в болка и мъка от преждевременната кончина на сина му. Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираното от въззивника адвокатско възнаграждение над установеното минимално такова. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С влязла на 25.01.2023 г. в законна сила присъда № 1/09.01.2023 г. по НОХД № 92/2022 г. по описа на Окръжен съд – Добрич, Димитър Иванов Д. е признат за виновен в това, че на 21.08.2021 г. по главен път II-71 (Добрич – Силистра), на около 1.4 км. Преди с. Карапелит в посока гр. Добрич, при управление на МПС – лек автомобил марка „ТОЙОТА“ модел „ЯРИС“ с рег. № ТХ 6276 АТ, нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 16, ал. 1, т. 1 и чл. 20, ал. 1 ЗДвП, движейки се по пътното платно с двупосочно движение – две ленти, навлязъл в лентата за насрещно движение, с което причинил ПТП и от него е настъпила телесна повреда и смърт на повече от едно лице, като причинил по непредпазливост смъртта на М. С. М. средна телесна повреда на Ю. Ц. С. и средна телесна повреда на К. А. П., поради което и основание чл. 343, ал. 4, във вр. с ал. 3, б. „б“, предл. първо във вр. с ал. 1, б. „б“ и б. „в“ във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. трето НК във вр. с чл. 54 НК; му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири години и шест месеца, като на основание чл. 58а, ал. 1 НК така определеното наказание е намалено с 1/3 и му е наложено окончателно наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, като изпълнението на така наложеното

наказание е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за изпитателен срок от пет години.

По делото не е спорен фактът за наличието на облигационно отношение между водача на МПС и ответното застрахователно дружество, произтичащо от договор за задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на водача на лек автомобил марка „ТОЙОТА“ модел „ЯРИС“ с рег. № ТХ 6276 АТ, обективиран в полица № ВГ/06/120003037772 с начална дата на покритие 04.11.2020 г. и с крайна дата на покритие 03.11.2021 г.

Основният спорен въпрос е свързан с това легитимиран ли е ищецът да претендира обезщетение за понесени неимуществени вреди от смъртта на М. С. М..

Съобразно дадените разрешения в ТР № 1/2016 год. по т.д. №1/2016 год. на ОСНГТК материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление No 4 от 25.V.1961 г. и Постановление No 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създавало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказана особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

По делото не е установено, че ищецът има качеството на биологичен баща на починалия М. М.. Твърденият произход не може да се установи чрез приложение на презумпцията по чл. 61, ал.1 СК, тъй като ищецът не е бил в брак с майката на починалото лице – С. М.. Произходът не е установен и чрез припознаване (чл.64 СК) или по исков ред (чл.69 СК и чл.62, ал.5 СК).

Фактът, че съобразно събраните свидетелски показания починалото лице и неговото обкръжение е възприемало ищеца за биологичен баща, нямат релевантно значение за установяване на произхода. Произходът е юридически факт с правно значение, чието доказване е подчинено на императивен режим. Недопустимо е инцидентното установяване на произход извън изчерпателно посочените от законодателя нарочни производства и способи.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че ищецът няма качеството на родител на починалото лице и не е активноматериално правно легитимиран да претендира обезщетение като такъв.

По делото не е установена трайна и дълбока емоционална връзка между ищеца и починалото лице. Всички свидетели излагат, че М. С. се разделил с жена си С. и оставил двамата си малки сина /М. и А./ при родителите си, които ги отгледали. Скоро след раздялата със С. създал ново семейство и заживял отделно. От дълги години пребивавал в Белгия, а контактите му с М. и А. били спорадични. М. еднократно гостувал на ищеца в Белгия.

Според св. А. М. /брат на починалото лице/ отношенията между М. и М. били „много добри“, а според С. К. /баща на ищеца, отгледал М./ - „към

децата нямало топлина“ и те „даже не ходели при него“. Противоречиви са свидетелските показания и по отношение на факта издържал ли е ищецът М.. Според брата А. М. ищецът помагал финансово, според дядото С.К. – М. не давал пари. Показанията на третия свидетел П.И. /жител на с. Ф.Д./ не се кредитират от съда в частта, свързана с конкретния принос на М. в отглеждането на децата му. Показанията нямат убедителен характер, а свидетелят отговаря едновременно на въпроси, свързани с финансовите и житейски отношения между М. и М.. Свидателят няма детайлни впечатления, а показанията му в частта, че М. имал дъщеря от настоящата си съпруга противоречат на официалните доказателства по делото, според които ищецът има двама сина /Е. и С./.

Представената служебна бележка от Кмета на с.Ф. Д. не се кредитира от съда. Същата обективира факти извън удостоверителните функции на кмета на населеното място като произход, домакинство и издръжка на М. М.. Коментираното доказателство има значението на частен свидетелстващ документ, който не се ползва с обвързваща материалноправна доказателствена сила.

По делото не е установено по реда на главното и пълно доказване, наличието на фактически отношения между ищеца и починалото лице като между родител и дете. Фактът, че починалото лице е възприемало ищеца като биологичен баща не е достатъчно, за да обоснове извод за особена близост.

Ищецът не е отгледал М. и не е полагал трайни грижи за издръжка, здраве и възпитание. Няма установени факти по делото, които да обосноват съществуването на емоционална връзка и близост, подкрепа, обич, взаимност и общност. Няма събрани доказателства за наличие на отношения, идентични с тези като между родител и дете.

Няма събрани доказателства и че ищецът е претърпял болки и страдания от смъртта на М., сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките. По делото не е установен нито един факт, от който може да се направи извод за тъга, страдание, болка и печал, породени от преждевременната смърт на М..

С оглед на изложеното, въззивният съд намира, че по делото остава недоказан фактът, че между въззивника и починалия при ПТП има връзка, идентична на връзката между баща и дете, поради което и не може да бъде ангажирана отговорността на застрахователя за обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от неговата смърт.

Постановеното в идентичен смисъл решение на ДОС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора, в полза на въззиваемата страна, своевременно отправила искане за присъждане на разноски, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съобразно нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, съобразявайки че производството по делото е

протекло в едно съдебно заседание и без събиране на доказателства.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 97/09.10.2023г., постановено по т.д. №126/2022г. по описа на Окръжен съд – гр . Добрич.

ОСЪЖДА М. С. М., ЕГН ***** от с. Ф. Д., общ. Д., област Д. **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД-гр. София сумата от 100 лева, на основание чл. 78, ал.8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчване на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____